

[Inger Gautier Schmit.]

er for mange Vedtægter, netop fordi der er for god Orden, og det kan man ikke komme udenom. Det er en umaadelig Svaghed ved det Forslag, vi har til Behandling, at der ikke nu, hvor vi har de mange arbejdsløse, lyder Raab om Pladsmangel ude omkring fra Landet; thi hvis det havde været Tilfældet, vilde man ganske anderledes kunne kræve vidtgaaende Foranstaltninger i saa Henseende. Jeg konstaterer altsaa, at der findes den Boplads og den Sengeplads, som der under Tilstanden i Øjeblikket stilles Krav om.

Med Hensyn til den højtærede Ministers Udtalelser til sidst om, hvad jeg mente med, at Børnesagen kunde kvæles i Statens Forsorg, skal jeg ikke sige meget. Jeg anerkender fuldt ud den store Hjælp og Bistand, som man fra Statens Side yder de forskellige Institutioner indenfor Børneforsorgen; men jeg kunde alligevel godt tænke mig, at der er Omraader ogsaa indenfor den af Staten støttede og hjulpede Børneforsorg, hvor man med en vis Vemod tænker tilbage paa de gamle Tider, hvor der ikke var Tilsyn, ikke var Kontrol, ikke var Inspektører, ingen Vedtægter og ingen Indberetninger til Ministeriet, saadan som man har det nu, Ting som maaske ikke kan undværes, men som alligevel har forandret dette Arbejdes Art i betydelig Grad. Jeg vil gerne samtidig udtale Ønsket om, at denne Statens Forsorg ikke maa udvides saa stærkt, at det hele ender i Blækkus og Paragraffer.

Socialministeren (Steincke): Naar det ærede Medlem, der nu forlod Talerstolen, gentagende har hævdet, at Venstres Forslag har vist — det ærede Medlem var saa velvillig her at indskyde Ordene „en vis“, hvad der er meget rimeligt — en vis Beredvillighed til at løse den paagældende Sag, saa er det meget rigtigt, at den ærede Ordfører Hr. Bomholt lægger Hovedvægten paa „en vis“, thi de løser overhovedet ikke noget som helst Spørgsmaal undtagen i de Kommuner, hvor der i Forvejen forefindes Herberger. Der kommer Venstres Forslag med forskellige Bestemmelser, men ikke med nogen som helst Bestemmelse for hele det øvrige Land; altsaa det bringer ikke Spor af System ind paa dette Omraade.

Det ærede Medlem beklagede sig dernæst over, at jeg ikke havde svaret paa hendes Spørgsmaal om, hvorledes det kunde være, at der tilsyneladende var Plads paa de bestaaende Herberger. Jeg vil antage, at det skyldes to Grunde. Den ene Grund er

den, at det i Aar i Modsætning til foregaaende Aar er lykkedes at gennemføre Krisehjælp, hvorved en hel Del af disse Mennesker har faaet en Understøttelse, saaledes at de er blevet i Stand til selv at betale for deres Ophold eller faa Lov til at være hjemme i deres Hjem; og jeg vil antage, at den anden Grund er den, at der er en stor Gruppe af disse Personer — det saa vi i Fjor, da vi foretog denne Indsamling her i København —, som under disse vanskelige Forhold og paa Grund af langvarig Arbejdsløshed har noget udestaaende med Myndighederne, bl. a. med Hensyn til Alimentsbidrag og derfor er bange for at møde paa disse Steder. Her skulde man efter min Mening gaa den Vej i Stedet for at have dem gaaende paa Gader og Stræder eller liggende i Jernbanevogne, at man skabte dem et fredlyst Sted, hvor de i hvert Tilfælde kunde faa Lov at sove. Saa langt kunde Samfundet nok gaa i Humanitet, og saa langt gik vi i Fjor her i Hovedstaden.

Jeg maa sige, at det glædede mig til Slut at høre, at det ærede Medlem trak stærkt i Land med Hensyn til sin Kritik af Statens Indblanding i Børneforsorgen. Det ærede Medlem ønsker vist heller ikke helt at komme tilbage til de Forhold, som i sin Tid med Hensyn til Børnehjem og andet blev saa voldsomt og berettiget kritiseret af Sabroe. Hvad der er sket i Mellemtiden, tror jeg ikke det ærede Medlem ønsker strøget, heller ikke de meget betydelige Statstilskud, vi yder til denne Sag, som til Privatskoler, som til Tuberkulosesanatorier, som paa mange andre Omraader, hvor det private Initiativ faar meget virksom Støtte fra Statens Side, uden at denne sidste ønsker at opgive Haabet om at faa bedre og bedre Tilsyn med, at den Forsorg, der etableres, ogsaa er forsvarlig, saaledes som der er stillet Forslag om her, ikke fra Venstres Side, men fra min Side.

Ordføreren (Bomholt): Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at vi ved ikke i Øjeblikket, hvorledes det forholder sig med Hensyn til Herbergernes Optagethed. Vi har en hel Del Statistik til Raadighed, og efter denne Statistik kan det skønnes, at et meget stort Antal af Herbergerne er fuldt optaget hver Vinter, og det er mit Indtryk — men det kan naturligvis ikke være andet end et Indtryk, fordi man ikke har faste Tal at støtte sig til —, at ogsaa i Vinter er et meget stort Antal Herberger optaget.

C. J. F. Sven: Vedrørende det ominøse Udtryk om det andet høje Ting søgte det